

samt i eller i nærheden af offentlige eller private skove søges undgået, medmindre arealet, der ønskes bebygget, naturligt hører til en allerede eksisterende bebyggelse, eller andre særlige grunde taler for en tilladelse“.

Også her er der tale om en meget væsentlig udvidelse i forhold til hidtil gældende ret. Det er jo i virkeligheden et nyt forbud, der herved indføres, og vel at mærke uden erstatning. Også på dette punkt bør snarere formuleringen i den gældende lov oprettholdes. I hvert fald bør den sidste udvidelse udgå eller meget stærkt reduceres og klargøres. Det rigtigste burde dog være at overlade disse spørgsmåls klaring til landszoneplanen.

d) Under lovforslagets nr. 8 foreslås indføjet en ny bestemmelse som § 22 a. om, at der uden for de i lovforslagets § 22, stk. 1, a-b, nævnte områder ikke må foretages udstykning uden tilladelse fra fredningsplanudvalget.

Dette er en betydelig udvidelse af de gældende restriktioner i lighed med en til-

svarende regel i forslaget til byreguleringslov, hvor den imidlertid er mere naturlig; her drejer det sig jo om områder, der forventes bebygget inden for en nærmere fremtid, medens dette ikke gælder for de „yderzoner“, som naturfredningsloven etablerer.

e) Ved bestemmelserne under lovforslagets nr. 10 og 11, hvorved der foreslås indføjet to nye stykker som § 22 c og § 22 d, erstattes de eksisterende ankenævn, jfr. ovenfor ad b), med ministeren for kulturelle anliggender. Han bliver da ligesom boligministeren i henhold til forslaget om bymæssige bebyggelser både den øverste ankeinstans og den øverste forvaltningsmyndighed. Dette burde undgås.

f) Ad lovforslagets nr. 18, hvorefter den gældende lovs § 33 omredigeres, således at det nu nærmere angives, for hvilke landskaber og områder ministeren for kulturelle anliggender skal lade udarbejde planer. Bestemmelsen bør formentlig helt udgå og disse spørgsmål henlægges til landszoneplanen.